

אם תתקרבי

מחזה מאת עידן זילברשטין

עותק הצגה (6.16)

הדמויות:

ניסים, כבן 65.
אחינועם, כבת 40.

המחזה מתרחש בתחנת רכבת בווינה, אוסטריה, בסתיו, מכניסת השבת ועד לצאתה.

בתחנת הרכבת ישנו ספסל.

תמונה 1. היא מאחרת

יום שישי לפנות ערב. תחנת רכבת בווינה, אוסטריה. המולת רכבות נשמעת. בתוך הבליל, מרחוק, נשמע הפיוט 'יום שבת תשמח מאוד נפשי', מאת ר' שלום שבזי.

ניסים עומד, מזוודה בידו.

ניסים: הנסיעה מהבית בראש העין, לתחנת הרכבת, ארכה עשרים דקות. בתחנת הרכבת חיכיתי עשרים דקות נוספות. מתחנת הרכבת לנמל התעופה, עוד עשרים דקות. שלוש שעות וחצי עד לטיסה. טיסה של שלוש שעות ועשר דקות, איסוף של המזוודה, נסיעה של ארבעים וחמש דקות עד לכאן, לתחנת הרכבת במרכז העיר וינה. בסך הכל שמונה שעות ועשרים וחמש דקות, שאותן יכולתי לנצל לעבודה במפעל. היא התעקשה, אחינועם, הבת שלי, שנפגש בווינה, אחרי שבע שנים שלא התראינו. (מביט בשעונו. מניח את המזוודה) היא מאחרת. (שתיקה) השבת מיד נכנסת. (שתיקה) ואני בתחנת הרכבת. בווינה.

תמונה 2. שלוש סיבות למהר

צליל רכבת חולפת. לאחר כמה שניות אחינועם נכנסת, על זרועה ז'קט נשי, על כתפה תיק נשים מודרני. נעמדת במרחק-מה מניסים.

אחינועם: (מתבוננת בו) אבא, ברוך הבא לווינה. ניסים: בינתי. (מסיט את מבטו ממנה. מתבונן בנקודה רחוקה) אחינועם: זה משחק מהילדות. לא התראינו שנים. משחקים עכשיו? ניסים: משחקים... אחינועם: טוב. מה אתה רואה שם? ניסים: אני רואה את הים. אחינועם: אבל אין שם ים, אבא. ניסים: אני בוחר מה לראות. אם תקרבי, תוכלי גם את. אחינועם: (מתקרבת וחולפת על פניו) ניסים: (תופס ומחבק אותה) תפסתי אותך. אחינועם: עכשיו אני רואה את הים.

השניים מתחבקים.

ניסים: (מרפה את אחיזתו בה) אחינועם: (מתרחקת ממנו מעט) הייתי בת פחות משמונה, כשחפתי אותי למשחק הזה. ניסים: היית בדיוק בת שבע ושבעה חודשים ואני לא סחפתי אותך. את חזרת מבית הספר בוכה. שוב. אחינועם: כי הילדים צחקו עלי. (לובשת את הז'קט)

ניסים: הילדים צחקו עלייך, כי התייתמת מאמא. הם היו אכזרים ואת רגישה.
אחינועם: אתה לימדת אותי לבחור מה לראות.
ניסים: את בחרת לראות מה מסתתר מתחת להתנהגות שלהם.
אחינועם: הם לא ידעו להתמודד עם המוות.
ניסים: ככה הצלחת לעבור הלאה.
אחינועם: (מרימה את המזוודה)
אחינועם: תן לי. אני רוצה לעזור לך.
ניסים: נדמה לך שאני צריך עזרה?
אחינועם: זאת דרך לא קצרה ואנחנו צריכים למהר.
ניסים: ברור. שבע שנים לא ראית את אבא שלך, ברור שתחשבי שהוא לא מסוגל ללכת עם מזוודה בקצב שלך. אני אחדש לך, בינתי. נעים מאוד. אני ניסים ואני עושה את אותם המסעות הרגליים שהייתי עושה בבית, בראש העין, כשהיית בת שבע ושבעה חודשים וכשהיית בת חמש עשרה וכן הלאה, בשמש ובגשם.
אחינועם: אבא, יהיה לנו הרבה זמן לדבר על זה כשנגיע הביתה.
ניסים: הביתה?
אחינועם: אנחנו צריכים לזוז.
ניסים: אין בעיה. נזוז. (פונה לכיוון ממנו באה אחינועם)
אחינועם: (פונה לכיוון השני)
ניסים: (עוצר) באת מפה.
אחינועם: את הרכבת ניקח מפה.
ניסים: (ספק לעצמו) אָבן אלמנא, מא פיה הנא. (בתימנית: בן הפינוקים, אין הנאה ממנו)
אחינועם: דיברת אלי?
ניסים: לא יכולת לבזבז על אבא שלך נסיעה ברכב?
אחינועם: ברכבת זה הרבה יותר מהיר ויעיל. (מביטה בשעון ידה) הרכבות בווינה יוצאות בזמן.
ניסים: חשבתי שאת רוצה למהר בגלל כניסת השבת.
אחינועם: כניסת השבת וזמני הרכבת, שתי סיבות למהר.
ניסים: הבן שלך ובעלך מחכים?
אחינועם: כן, אבא.
ניסים: שלוש סיבות למהר.
אחינועם: (משתהה) אתה צודק. שלוש סיבות. בוא. (פונה וצועדת)
ניסים: (צועד אחריה)

השניים צועדים החוצה.

תמונה 3. אין זמן לקחת אוויר

אחינועם נכנסת עם מניפה בדרך לתחנה. קולו של ניסים נשמע מרחוק.

ניסים: עוד כמה זמן?
אחינועם: התחנה עוד שתי פניות שמאלה.
ניסים: יש פה הרבה פניות.
אחינועם: אחרי הפניה הקרובה, יש עוד אחת. אחריה התחנה.
ניסים: זה נראה לי שתי דקות לפחות.
אחינועם: זה פחות, אם נלך מהר יותר.
ניסים: אין לי אוויר למהר יותר. (נכנס לבמה)

אחינועם: יהיה יותר אוויר אם נפסיק לדבר. (ממשיכה ללכת)

שתיקה של מספר שניות.

ניסים: עוד כמה זמן?
אחינועם: אמרתי לך. (עוצרת)
ניסים: פנינו כבר פעם אחת.
אחינועם: אחרי עוד פניה אחת, נראה את התחנה.
ניסים: אני מחשב את הזמן מחדש.
אחינועם: זה מיותר לחשב.
ניסים: אם לא אחשב, איך אדע?
אחינועם: תחשב בראש.
ניסים: זה קל יותר בקול. עוד שתי דקות לפחות.
אחינועם: זה פחות, אם נמהר.
ניסים: אני חייב לקחת אוויר.
אחינועם: אין זמן לקחת אוויר.
ניסים: לשתות מים?
אחינועם: גם את זה תעשה כשנהיה ברכבת.
ניסים: האוהבים ישכבו על קוצים וייראו להם כשטיחים. (פחגם בחימונית)
אחינועם: אם זאת הדרך שלך לבטא אהבה, היא לא מובנת לי.
ניסים: לתרגם לך לתימנית?
אחינועם: לחסוך את האוויר להליכה מהירה יותר.
ניסים: אני שותק.

יוצאים מהבמה. צליל רכבת חולפת.

תמונה 4. רצית בן ולא בת

אחינועם מופיעה.

ניסים: (מבחוץ) עוד כמה זמן?
אחינועם: עוד כמה זמן, אתה שואל? עוד כמה זמן...? אם היית משקיע את מספר הפעמים ששאלת 'עוד כמה זמן', בהליכה מהירה יותר, היינו מגיעים בזמן לרכבת.
ניסים: (נכנס, מתנשף)
אחינועם: שב על הספסל.
ניסים: אני לא רוצה לשבת.
אחינועם: אתה בלי אוויר. תשב.
ניסים: את לא צריכה לצעוק. יגידו שאנחנו משפחה לא תרבותית. (מניח את המזוודה)
אחינועם: מי יגיד?
ניסים: אנשים מדברים.
אחינועם: מי מכיר אותך בווינה?
ניסים: אנשים יוצאים לחופשות. העולם קטן.
אחינועם: עכשיו צריך לחשב את המסלול מחדש. (מוציאה מהתיק שלה לוח זמנים של רכבות.
קוראת בו. ספק לעצמה) המסעות הרגליים שאתה עושה בראש העין, לא עוזרים לך פה.
ניסים: דיברת אלי?

אחינועם: קצת מודעות לא תזיק, אבא. אם היית נותן לי לקחת את המזוודה והיינו שותקים בדרך,
היה לך מספיק אוויר כדי ללכת מהר ולא היינו מאחרים לרכבת.
ניסים: את כל הדרך מראש העין לוונינה עשיתי, שמונה שעות ועשרים וחמש דקות. הגעתי בזמן. לוונינה.
את איחרת. למרות שאת גרה (מעוות את השם) בווינה.
אחינועם: (מרימה עיניים אליו) הרכבת לכאן איחרת.
ניסים: הרכבות יוצאות בזמן. (מעוות את השם) בווינה.
אחינועם: אתה מוכן להפסיק להגיד (מחקה אותו) וינה?
ניסים: (מעוות את השם במופגן) וינה...
אחינועם: (מתקנת אותו) וינה...
ניסים: (מקצין את העיוות) וינה...
אחינועם: וינה!
ניסים: וינה...!
אחינועם: (פונה ממנו) איחרתי לרכבת כי התכוננתי לפגישה איתך. בחרתי בגדים, התאפרתי, כמו
לציאה ראשונה עם בחור שאני רוצה להרשים אותו. רציתי להיראות טוב. עבורך.
(באה אליו) הצליח לי?
ניסים: (מתבונן בה)
אחינועם: תגיד לי משהו.
ניסים: (פונה ממנה) חם לי.
אחינועם: זה מה שיש לך להגיד לי?
ניסים: אני מזיע.
אחינועם: (מתבוננת בו) אתה לבוש לחורף. הסתיו פה לא כל כך קר.
ניסים: לא הזעתי עד ההליכה המיותרת הזאת.
אחינועם: תוריד משהו.
ניסים: לא ייתפסו אותי בחוסר צניעות.
אחינועם: עקשן כמו פרד.
ניסים: (ספק לעצמו) אָבן אלמָנא, מא פיה הָנא. (בתימנית: בן הפינוקים, אין הנאה ממנו)
אחינועם: דיברת אלי?
ניסים: לעצמי דיברתי.
אחינועם: אתה זוכר שנולדה לך בת ולא בן?
ניסים: איזו מין שאלה זאת?
אחינועם: אָבן אלמָנא, מא פיה הָנא.
ניסים: את מבינה.
אחינועם: בטח שמבינה. בן הפינוקים, אין הנאה ממנו.
ניסים: זה הפירוש.
אחינועם: בן הפינוקים ולא בת.
ניסים: בן ואין הנאה ממנו. הכוונה אלי.
אחינועם: אתה מכנה את עצמך 'בן פינוקים'?
ניסים: עשיתי חשבון נפש לעצמי.
אחינועם: אתה מאמין למה שאמרת עכשיו?
ניסים: (שותק)
אחינועם: אני יודעת.
ניסים: מה את יודעת?
אחינועם: שרצית בן ואני באתי. לא בן.
ניסים: איך את יודעת?
אחינועם: (מרימה עיניים אליו) אמא אמרה לי.
ניסים: היית ילדה קטנה.

אחינועם: ילדות קטנות זוכרות. (מתרחקת ממנו, חוזרת וקוראת)
ניסים: זאת ברכה, בן בכור. זאת הייתה הסיבה.
אחינועם: ובת בכורה היא קללה?
ניסים: חס וחלילה. אבל הייתי שבוי בתפיסה הזאת. ככה כתוב. ככה כולם אומרים.
אחינועם: כשנולדתי, בת, התאכזבת. כבר אז לא עניתי על הציפיות שלך.
ניסים: כשראיתי אותך בבית החולים אחרי שנולדת, עבר הרצון לבן. מאז ומעולם היית הבת של
אבא. את זוכרת את זה?
אחינועם: אתה זוכר כמה פעמים קראת לי בן?
ניסים: בטעות.
אחינועם: פעם אחת זאת טעות.
ניסים: לבן האדם יש המון דברים על הראש. קורה שטועים.
אחינועם: טועה וטועה וטועה. כשזה קורה כל כך הרבה, על מה זה מעיד?
ניסים: זה לא קרה הרבה זמן.
אחינועם: כי לא התראינו שבע שנים. עכשיו אנחנו ביחד פחות מרבע שעה. זה קורה לך שוב.
אתה מסוגל להגיד, נכון, רציתי בן והייתה לי אכזבה שבאת? אני מאוכזב מדרך החיים
שלך, אבל בכל זאת באתי לווינה כדי לפגוש אותך. אתה מסוגל להגיד את זה? (מביטה בו)
ניסים: (שותק)
אחינועם: אבא, בוא נתחיל משהו חדש בינך וביני.
ניסים: (מתייצב ליד המזוודה)
אחינועם: (מכניסה את לוח הזמנים לתיק. מרימה את המזוודה) ניקח שתי רכבות הביתה.
הראשונה מפה, עוד פחות מדקה.

תמונה 5. השבת מקדימה את הרכבת

אחינועם הולכת קדימה עם המזוודה, מחכה לרכבת. ניסים מביט בשעון. מתיישב.
צליל רכבת עוצרת.

אחינועם: עכשיו אתה מתיישב?
ניסים: (מטלטל משענת רופפת בספסל)
אחינועם: הרכבת נכנסה.
ניסים: את רואה שזה רופף?
אחינועם: אנחנו לא נפספס אותה הפעם.
ניסים: אפילו הספסלים פה לא יציבים.
אחינועם: אתה בחופשה, אתה לא במפעל עכשיו.
ניסים: שני ברגים יפתרו את הסיפור.
אחינועם: איש תחזוקה של העירייה יפתור את זה.
ניסים: יש לו הרבה על הראש. אני פה.
אחינועם: אכתוב לעירייה. הם ישלחו מישהו. זאת לא העבודה שלך.
ניסים: כשאני עושה את העבודה הזאת, אני חי. (לוקח מאחינועם את המזוודה)
אחינועם: הבאת איתך כלי עבודה במזוודה?
ניסים: (מביט שוב בשעון) (מביט שוב בשעון)
אחינועם: אל תגיד לי שאתה מתכנן לתקן את הספסל.
ניסים: אולי. נראה.
אחינועם: אתה מתכנן לתקן את הספסל?
ניסים: לא עכשיו.

אחינועם: תודה. אני שמחה שאתה מקשיב לי.
ניסים: (מניד בראשו) "כי בו שבת מכל מלאכתו...".
אחינועם: (מביטה סביבה) שבת? יש עוד אור. אתה בטוח שזאת השעה, לפי השעון המקומי?
(מביטה בשעון)
ניסים: הזזתי את השעון בשדה התעופה.
אחינועם: יש עוד זמן עד לכניסת השבת.
ניסים: כמה זמן הנסיעה?
אחינועם: ארבעים דקות.
ניסים: לא נספיק.
אחינועם: אני לא מאמינה. השבת מקדימה את הרכבת.
ניסים: השבת לא מקדימה ולא מאחרת. השבת מגיעה בזמן. תמיד בזמן.
אחינועם: אבא, תחרוג פעם אחת. בשבילי. חריגה קטנה. אני משוכנעת שנצבר לך אצלו קרדיט של שנים.
ניסים: מעולם לא ולעולם לא אחלל את קדושת השבת.

רכבת מתחילה בנסיעה וחולפת. השניים מביטים אחריה, לשמאלם. אחינועם מסתובבת לניסים. שתיקה. לאחר מספר שניות היא ניגשת לספסל ומורידה ז'קט.

אחינועם: (מוציאה טלפון נייד)
ניסים: מה את עושה?
אחינועם: אני נשארת איתך.
ניסים: בבקשה, לא.
אחינועם: כן. אתקשר ואודיע להם. אתה ואני נבלה את השבת בתחנת הרכבת. איזה כייף.
ניסים: סליחה.
אחינועם: כשאתה סוף-סוף מתנצל, אני לא מבינה על מה.
ניסים: הטלפון...
אחינועם: אתה מבקש ממני לא להתקשר?
ניסים: בשבת...
אחינועם: עוד לא נכנסה השבת.
ניסים: ואם היא תכנס תוך כדי השיחה?
אחינועם: אעשה את זה קצר.
ניסים: לפחות רחוק ממני.
אחינועם: (לוקחת את התיק ויוצאת מהבמה כדי לדבר בטלפון)

תמונה 6. היא מדברת בטלפון

המולת רכבות נשמעת.
בתוך הבליל, מרחוק, נשמע הפיוט 'יום שבת תשמח מאוד נפשי', מאת ר' שלום שבזי.
ניסים מוציא מהמזוודה מפה קטנה ולבנה, יין קידוש וכוסית, שני פמוטות, שני נרות לבנים, גפרורים.

ניסים: הנסיעה לכאן ארכה שמונה שעות ועשרים וחמש דקות.
חיכיתי לה כשעה נוספת עד שהגיעה.
כמעט חמש דקות של שיחה.

כמעט חמש דקות של מרדף אבוד אחרי רכבת.
עוד זמן מבוזבז על מילים לאוויר.
אחרי כעשר שעות, אני שוב מחכה לה
וזה אחרי
שבע שנים שלא התראינו.
(מביט לכיוון אליו אחינועם יצאה)
בזמן הזה יכולתי להיות בבית הכנסת ליד הבית.
אחרי התפילה, יכולתי לאכול ארוחת ליל שבת בבית.
לבד.
(מביט בשעון. מדליק את הנרות)
השבת נכנסת
ואני בתחנת הרכבת.
(שתיקה)
בעיר שהיא לא רוצה שאגיד את שמה.

תמונה 7. מקבלת שבת לדואט

אחינועם חוזרת.

אחינועם: (מתבוננת בו)
ניסים: (מסיט את מבטו ממנה. מתבונן בנקודה רחוקה)
אחינועם: מה אתה רואה שם?
ניסים: אני רואה את הים.
אחינועם: אין ים בווינה.
ניסים: (מביט בה) אני מבין שהפסקת לשחק משחקים עם אבא שלך. התבגרת.
אחינועם: אני מבינה שהבאת את הקידוש מראש העין לווינה.
ניסים: הקידוש נמצא בכל מקום בו אני נמצא.
אחינועם: באמצע תחנת הרכבת בווינה.
ניסים: את מוכנה להפסיק להגיד וינה...?
אחינועם: אתה לא שואל איך הגיב בעלי?
ניסים: איך הגיב בעלך?
אחינועם: שאל האבא בכפייה. (ניגשת לספסל ומניחה את התיק)
ניסים: אני שואל באמת.
אחינועם: הבעל התאכזב והבן נרדם.
ניסים: שניהם יתאפקו עד לצאת השבת.
אחינועם: שניהם ייאלצו להיות בלעדי לאורך השבת.
ניסים: גם זה שיעור לחיים.
אחינועם: אתה לא מפסיק לחנך.
ניסים: כולנו לומדים כל הזמן.
אחינועם: לך לא קשה להתאפק?
ניסים: (שותק)
אחינועם: שבע שנים, אבא.
ניסים: עכשיו אני איתך. (מוזג יין לכוסית)
אחינועם: (מביטה סביבה)
ניסים: את מתביישת?

אחינועם: תודה שזה קצת מוזר.

ניסים: השבת היא העיקר. המוזר, הוא הטפל. (מניח על עצמו את התלית)

ניסים: (מביט בה)

אחינועם: (משתהה) טוב, מה אתה רוצה שאעשה?

ניסים: תתקרבי.

אחינועם: (משתהה. מתקרבת)

ניסים: יום השישי. נִכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם:

וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ אֹתוֹ. כִּי בּו שְׁבֹת מְכַל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

בְּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרִי הַגֶּפֶן: (מביט בה)

אחינועם: אמן...

ניסים: לחיים. (לוגם מהיין)

אחינועם: (מושיטה יד)

ניסים: (מניח את הכוסית)

אחינועם: (משיגה את ידה לאחור)

ניסים: שבת שלום.

אחינועם: שבת שלום, אבא.

ניסים: (מוציא מהמזוודה חלה)

אחינועם: זאת תהיה הארוחה שלנו? חלה?

ניסים: את מקטינה בערך החלה כארוחת ליל שבת?

אחינועם: אני אלך לקנות לנו משהו לאכול.

ניסים: שני חטאים במשפט אחד.

אחינועם: אני החוטאת. זה לא חל עליך.

ניסים: לא אקח בזה חלק.

אחינועם: תסתכל לצד השני. עוד לפני שתחזיר את המבט, תהיה מונחת לפניך ארוחה ראויה.

ניסים: בואי אספר לך סיפור על חלה, כארוחת שבת צנועה ובהחלט מספקת.

לפני כניסת השבת, היו סוגרים חיילי האימאם את שערי הרובע היהודי בצנעא.

בליל שבת אחד, נשארו בין החומות כמה מסתננים שרצו לשדוד מן הרובע.

כשהתקרבו השודדים לבית אחד היהודים, נזכר זה בדברי שלמה המלך:

"אם רעב שונאך, האכילהו לחם וה' ישלם לך".

כשבאו השודדים לביתו, פתח להם היהודי את הדלת ואמר להם:

"אתם נראים עייפים ורעבים. שבו איתנו לסעודת השבת".

מה שנשאר, אחרי השוד, היה יין קידוש ולחם של שבת.

ישבו הפורעים ושתו את יין הקידוש ואכלו את הארוחה הצנועה.

כשהסתיימה הארוחה, נשארו השודדים לישון ברובע והסתלקו ממנו כשהשערים נפתחו למחרת.

כך ניצל הרובע היהודי בצנעא, בזכות ארוחת השבת הצנועה.

(מעשיה תימנית)

חלה כארוחה של שבת, כן? (בוצע מהלחם שתי חתיכות. אחת מגיש לאחינועם)

בְּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ: (נוגס מהחלה)

אחינועם: (נוגסת מהחלה)

ניסים: את זוכרת את יום השישי ההוא, אצל סבתא שלך?

אחינועם: היינו אצל סבתא בכל יום שישי, אחרי שאמא נפטרה.

ניסים: בשבוע בו ספרנו שבע שנים למותה של אימך.

אחינועם: ישבתי על הספה בצד.

ניסים: בהית בעצב עמוק בחלל. (קם וניגש אליה)

אחינועם: אתה ניגשת אלי והושטת לי יד.

ניסים: (מושיט לה יד)

אחינועם: מה אתה רוצה, אבא?

ניסים: לשיר איתך.

אחינועם: רק אתה ואני?

ניסים: כן. דואט.

אחינועם: לא שרנו דואט הרבה שנים.

ניסים: זאת סיבה מצוינת לעשות את זה.

אחינועם: (מניחה את התיק על הארץ. מושיטה לו יד)

ניסים: (מתבונן בה) את כל כך מזכירה את אמא שלך.

אחינועם: אני זוכרת אותה שרה. היה לה קול של מלאך.

ניסים: היא שרה דואטים רק איתי.

אחינועם: רק איתך...?

ניסים: רק איתי...

אחינועם: רק...

ניסים: איתי.

ניסים ואחינועם: (שרים)

שלום עליכם מלאכי השרת, מלאכי עליון

ממלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא.

בואכם לשלום מלאכי השלום, מלאכי עליון

ממלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא.

השירה של השניים מתגברת ומגיעה לשיא.

תמונה 8. לא רוקדים בליל שבת

אחינועם: תרקוד איתי.

ניסים: את יודעת שלא רוקדים בערב שבת.

אחינועם: במוצאי שבת אתה רוקד? ביום חול?

ניסים: רקדתי עם אמא שלך לפעמים.

אחינועם: (מתחילה לנוע) אף פעם לא ראיתי אותך רוקד.

ניסים: אמא לימדה אותי קצת.

אחינועם: (ממשיכה לנוע ולשיר) "אם ננעלו דלתי נדיבים..."

ניסים: (מביט סביבו. מצטרף לשירה)

אחינועם: אתה יכולת להיות זמר.

ניסים: אמא שלך, היא זאת ששרה כמו זמרת.

אחינועם: היא גם כתבה שירים.

ניסים: כן. אני זכיתי לקרוא אותם רק אחרי מותה.

אחינועם: אהבת חיים רדומה הייתה בשירים. תסכול. כתבה שהיא חיה בצללים.

ניסים: היא ידעה, אמא שלך, לנהל את החיים.

אחינועם: היא כתבה שהחיים עברו לידה.

ניסים: לפעמים קשה להבין את נפש האדם.

אחינועם: את נפש האדם? את נפש האישה. (עולה על הספסל ומעצימה את התנועה)

היא הייתה כל כך מוכשרת, עקרת הבית.

ניסים: היא גידלה אותך.

אחינועם: ובישלה ועשתה כביסה וניקתה את הבית ועשתה קניות ורק בלילה-בלילה, כשאף אחד לא שמע

וראה, היא שרה לעצמה וכתבה לעצמה ועישנה סיגריה בסתר. ידעת את זה?

ניסים: היה ריח. היא ואני דיברנו על זה.

אחינועם: בחלומות שלה, אמא חלמה על במה גדולה, שעליה תשיר.

ניסים: מה את עושה?

אחינועם: (רוקדת ושרה)

ניסים: תפסיקי.

אחינועם: (עוצרת את התנועה)

ניסים: גם אמא שלך לא רקדה בליל שבת. היא ידעה שיש כללים.

אחינועם: (יורדת מהספסל) איך שהיא עברה מאישה שכותבת בסתר, לתפקיד עקרת הבית. זה שיעור במשחק.

ניסים: היא לא שיחקה. היא בחרה. התחלקנו בחיים המשותפים. תפקידי היה לפרנס. תפקידה היה התזונה. החינוך. הבית.

אחינועם: היא יכלה לעשות יותר מלהיות עקרת בית.

ניסים: ניסיתי לדחוף אותה. היה לה ראש מופלא על הכתפיים. היא לא רצתה לצאת לעבוד.

אחינועם: (חוזרת להתנועה) היא רצתה לכתוב, להופיע, לשיר.

ניסים: אלה מחשבות שלך. היא לא אמרה את זה אף פעם.

אחינועם: היא לא אמרה את זה, כי היא ידעה מה תהיה התגובה שלך.

ניסים: היא ידעה מה אורח החיים של שנינו.

אחינועם: אורח החיים? בתוך שרשרת של התניות, היא ויתרה על עצמה.

ניסים: היא לא ויתרה. היא ידעה. מן טלבה פלה, פאתה פלה. (בתימנית: מי שדורש הכל, מפסיד הכל) אחינועם: תגיד שוב.

ניסים: מן טלבה פלה, פאתה פלה. מי שדורש הכל, מפסיד הכל.

אחינועם: מי שדורש הכל, מפסיד הכל?

ניסים: בדיוק.

אחינועם: אתה עדיין מאמין במשפט הזה?

ניסים: כן.

אחינועם: (עוצרת את התנועה) זה משפט ששמעתי שוב ושוב בילדות שלי.

ניסים: אמרתי אותו בכל פעם שמצאתי לנכון.

אחינועם: אז, לא הבנתי אותו.

ניסים: אמא שלך הבינה אותו.

אחינועם: היום אני מבינה.

ניסים: הגיע הזמן.

אחינועם: אתה לא מבין כמה הוא מסרס.

ניסים: להיפך.

אחינועם: כמה הוא מעקר. מנתק את השורש.

ניסים: מעמיק את השורש.

אחינועם: זאת החוויה שלי מהמשפט הזה, אתה מבין?

המולת תחנת הרכבת חוזר לעולמם.

תמונה 9. ההצלחה שלי, היא האכזבה שלך

ההמולה מקשה על שניהם לדבר.

ניסים: (מביט סביבו)

אחינועם: (באה אליו קרוב) שמעת את השאלה?

ניסים: מה?

אחינועם: (מתקרבת) אתה מבין שהמשפט הזה מאיים ומפחיד?

ניסים: (שותק)

אחינועם: (מתרחקת מעט) אם הייתי אומרת לך, אז, לפני שנרשמתי לבית הספר למשחק, שאני

רוצה להופיע, מה היית אומר?

ניסים: לא אמרת לי. פשוט נרשמתי.

אחינועם: ידעתי מה תהיה התגובה שלך.

ניסים: בקלות דעת נרשמתי. לא היה לך כסף.

אחינועם: זאת לא הייתה קלות דעת. ידעתי שאין אפשרות אחרת. הייתי חייבת ללמוד משחק.

ניסים: איך היית משלמת על הלימודים?

אחינועם: הייתי מוצאת מלגה, קרן, לוקחת הלוואה.

ניסים: מי שילם בסוף?

אחינועם: מה?

ניסים: (מתקרב אליה) מי שילם עבור הלימודים שלך?

אחינועם: (נרתעת מעט) אתה.

ניסים: מי...?

אחינועם: אתה...?

ניסים: מי שילם...?

אחינועם: אתה...!

ניסים: אני מימנתי לך את לימודי המשחק.

אחינועם: כבר הודיתי לך אלף פעם באלף צורות.

ניסים: לא ביקשתי תודה.

אחינועם: לא. אמרת שזה כדי שאבין, על בשרי, את מקומי.

ניסים: כדי שתתנסו ותחזרי לעולם שאליו את שייכת.

אחינועם: שילמת כדי שאכשל בבית הספר למשחק.

ניסים: חשבתי שהראש שלך במקום. שיש לך את חוכמת החיים שהייתה לאמא שלך.

אחינועם: שוב התאכזבת ממני. ההצלחה שלי, היא האכזבה שלך ממני. איך אפשר לגשר על זה?

ניסים: (פונה ממנה)

המולת הילדים מתגברת.

תמונה 10. תגייד לי משהו טוב

ההמולה מקשה על שניהם לדבר.

אחינועם: רציתי יותר מלדעת את מקומי. רציתי לבדוק את הגבולות של עצמי.

ניסים: (פונה ממנה. רוכן. מניח את הפמוטות בצד הספסל ומכניס את יתר הפריטים למזוודה)

אחינועם: אני שרה יפה?

ניסים: (שותק. ממשיך בפעולתו)

- אחינועם: (רוכנת לצידו) אני שרה יפה, אבא?
ניסים: (שותק. מאיץ את פעולתו)
אחינועם: למה אתה לא עונה לי? אני שרה יפה? אני משחקת יפה? אתה גאה בי, כשאני על הבמה?
ניסים: (שותק. ממשיך בפעולתו)
אחינועם: קשה לך לענות על זה, כי לא ראית אותי על הבמה.
ניסים: (עוצר את פעולתו) באתי להצגה שלך, בבית הספר למשחק.
אחינועם: פעם אחת באת לראות אותי על הבמה.
ניסים: (מתיישב) התיישבתי בשורה הראשונה.
אחינועם: ונרדמת.
ניסים: לא מיד.
אחינועם: אחרי עשר דקות.
ניסים: אחרי שתיים-עשרה שעות של עבודה.
אחינועם: באמצע שיר ששרתי על הבמה.
ניסים: אני לא זוכר. הייתי עייף.
אחינועם: לפני ההצגה, סיפרתי לחברים שלי שתשב בשורה ראשונה. כולם ראו אותך נרדם כשרתי.
ניסים: אני לא שולט בזה. העיניים פשוט צונחות.
אחינועם: אני בכיתי, תוך כדי השיר. שרתי חזק יותר, כדי להעיר אותך.
ניסים: אני ישן עמוק.
אחינועם: לא נשארתי לפגוש אותי אחרי ההצגה.
ניסים: מיהרתי הביתה, אל תשכחי שהייתי צריך לקום בחמש בבוקר.
אחינועם: כל ההורים חיכו לילדים שלהם אחרי ההצגה.
ניסים: (חוזר לארוז)
אחינועם: כל הורה החמיא לילד שלו.
ניסים: לא היית ילדה חסרת ביטחון, שצריכה מחמאות כל היום.
אחינועם: תסתכל עלי.
ניסים: (עוצר. מביט בה)
אחינועם: תגידי לי.
ניסים: מה?
אחינועם: משהו טוב עלי.
ניסים: את מכירה את המעלות של עצמך. את לא צריכה לשמוע אותן ממני. את כבר מספיק מבוגרת.
אחינועם: אין לזה גיל. בבקשה.
ניסים: (משתהה) אני לא יודע מה להגיד.
אחינועם: אני שרה יפה?
ניסים: זה המקצוע שלך. למה חשובה לך דעתי?
אחינועם: אתה אבא שלי.
ניסים: (מתבונן בה)
אחינועם: אתה לא מסוגל, אה?
ניסים: (סוגר את המזוודה)
אחינועם: להגידי לי משפט אחד פשוט ויפה. שיחמיא לי.
ניסים: (מעמיד את המזוודה)
אחינועם: אני מבינה שהסתיימה לה ארוחת ליל השבת הצנועה.
- שקט משתרר.

תמונה 11. הזמן הקצוב

- ניסים: (נעמד לצד המזוודה הארוזה)
אחינועם: (מתבוננת בנרות הדולקים) לא ברור לי בשביל מה הגעת עד וינה. אתה לא באמת זקוק לי.
ניסים: בשביל מה הזמנת אותי?
אחינועם: כדי להוציא אותך קצת מהמרובע שווה הצלעות, בית - מפעל - בית כנסת - שוק.
ניסים: המרובע הזה הוא לא עונש. הוא החיים שלי. הוא הבית שלי.
אחינועם: הזמנתי אותך כדי שתצא מגבולות הבית.
ניסים: למה לא באת הביתה בכל השנים האלה?
אחינועם: למה לא באת לחתונה שלי?
ניסים: (מתיישב על הספסל)
אחינועם: ושוב הוא מחפש את הדרך לא לענות. ביקשת חתונה דתית, עם רב, חופה וכוס, עשינו. ביקשת חתונה בארץ ולא בווינה, סגרנו אולם בעיר שלך.
ניסים: ביקשת שאממן את החתונה, מימנתי.
אחינועם: רצייתי שתלווה אותי לחתן. שתמסור אותי, כמו אבא גאה.
ניסים: (מפנה את מבטו)
אחינועם: אל תשתוק עכשיו. תענה לי.
ניסים: (שותק)
אחינועם: אני אסע הביתה ואבוא לקחת אותך בצאת השבת. אתה שומע?
ניסים: לא יכולתי להתגבר על זה.
אחינועם: על מה?
ניסים: הוא לא יהודי, זה שהתחתנת איתו.
אחינועם: קוראים לו ברונו.
ניסים: זה שם של אוסטרי.
אחינועם: אוסטרי-יהודי.
ניסים: הוא חילוני, לא שומר שבת, לא מדבר תימנית, אפילו לא עברית.
אחינועם: הוא יהודי בדרכו. במאי מפורסם פה, שלא מסתיר לרגע את היהדות שלו.
ניסים: את זוכרת שאת נולדת בארץ, עם היסטוריה ותרבות שונה לגמרי ממנו?
אחינועם: אתה רציני? הוא אדם מכבד, אבא טוב ואיש מרתק. כל השאר בונס. תגיד תודה שהוא יהודי.
ניסים: הוא אוכל שרצים. זה יהודי-זה?
אחינועם: ידעת את זה קודם, לפני החתונה.
ניסים: בערב החתונה שלך, הייתי כבר לבוש. כשעמדתי לצאת, הבנתי שאני לא יכול לבגוד באמונה שלי.
תביני, לא יכולתי למסור אותך לחתן כזה. אם אמא שלך הייתה בחיים, גם היא הייתה נשארת בבית איתי.
אחינועם: אמא הייתה באה לחתונה.
ניסים: אמא, כמוני, לא הייתה משלימה עם חתן כזה.
אחינועם: אתה לא כיבדת את הבחירה שלי.
ניסים: על הבחירות המוקדמות שלך, מחלתי.
אחינועם: על מה, לעזאזל, אתה מדבר?
ניסים: הכרת את האוסטרי שלך...
אחינועם: ברונו.
ניסים: כשנסעת אז להתארח פה, בווינה, עם ההצגה הזאת...
אחינועם: 'הזונה מאוהיו'.
ניסים: כן, המופקרת הזאת...
אחינועם: של חנוך לוין, אחד המחזאים הגדולים בארץ. כל שחקנית הייתה גאה לשחק במחזה הזה.
ניסים: אחת שמשלמים לה?

אחינועם: אתה זוכר ששיחקתי תפקיד, נכון?

ניסים: מי הייתה על הבמה?

אחינועם: אני.

ניסים: עם כל ה...?

אחינועם: חזה?

ניסים: בחוץ והכתפיים חשופות. מה הפלא שהאוסטרי...?

אחינועם: ברוננו.

ניסים: התאהב בחוסר הצניעות שלך. על כל אלה, עוד מחלתי לך. אבל על זה שאת בחרת בו, כבר לא יכולתי למחול.

אחינועם: אתה צריך לבקש מחילה ממני. אתה השארת אותי בלי אבא, בחתונה שלי. יתומה.

ניסים: אני אמחל גם על האמירה הזאת. זה רגע של כעס. אני מכיר אותך.

אחינועם: (מתרחקת ממנו. מגבירה את הקול) אתה לא מכיר אותי, אבא שלי. אתה לא מכיר אותי בכלל.

ניסים: את לא צריכה לצעוק.

אחינועם: (ניגשת אליו) יגידו שאנחנו משפחה לא תרבותית?

ניסים: כן.

אחינועם: (מוליכה אותו ביד לקדמת במה) מי מכיר אותך בווינה?

ניסים: אי אפשר לדעת.

אחינועם: (מציגה אותו לקהל. אין תגובה) אותך לא מכירים בווינה. (הולכת ממנו. מתייצבת כמופיעה) "אבא, תסתכל בעיניים שלי ותראה את ההשתקפות שלך". (מביטה בו) מי דיברה עכשיו? (משנה דמות) "אבא, תסתכל בעיניים שלי ותראה את ההשתקפות שלך". (מביטה בו. באה אליו ופונה אליו ישירות) אבא, תסתכל בעיניים שלי ותראה את ההשתקפות שלך. מי דיברה עכשיו? מי?

ניסים: את...

אחינועם: זאת שורה מתוך הצגה חדשה בתיאטרון שבו אני עובדת. הכרזה של ההצגה מופיעה בכל רחבי העיר. כולם ראו אותי לפחות פעם אחת על הבמה בעיר הזאת. אני אחת השחקניות העסוקות בעיר. אותי מכירים בווינה.

ניסים: אותך מכירים בווינה.

אחינועם: אותי מכירים בווינה.

ניסים: אז תפסיקי לצעוק.

אחינועם: (בקול גדול) לא איכפת לי. מה שבשבילי זה חשבון נפש זב דם עם אבא שלי, בשבילם זאת מריבה זניחה עם זקן תימני לא מוכר. (מציגה אותו לקהל) אחלה פפראצי.

ניסים: את לא יכולה להתחמק מזה. גם את נראית תימניה.

אחינועם: אני משתמשת בזה, אבא.

ניסים: את משתמשת בזה? זהות היא סמרטוט לשימוש? ואחרי שאת משתמשת, זאת לא את?

אחינועם: זאת גם אני. הזהות שלי מורכבת מעוד פרטים.

ניסים: זהות, היא לא משהו שניתן למחוק או לצייר, כמו כתם.

אחינועם: אלה החיים שלי.

ניסים: לכי לזהות המבולבלת שלך, שאת קוראת לה מורכבת. אני אסתדר פה לבד. לכי.

אחינועם: אנחנו לא יכולים להיות ביחד. תשים לב טוב איפה אתה. כל הפינות פה

דומות. שלא תלך לאיבוד.

ניסים: מותר לי ללכת לאיבוד. אני לא ילד.

אחינועם: אחזור מחר.

ניסים: את יכולה לחסוך את זה משנינו. (פאוזזה) אה, כן. רגע לפני שאת הולכת, נזכרתי במשהו.

אחינועם: מה עכשיו?

ניסים: אין לי הרבה זמן.

אחינועם: תמיד הייתה לך דרך משלך לחשב את הזמן.
ניסים: לא הפעם. אין לי הרבה זמן. הזמן שלי קצוב.
אחינועם: (פאזזה) אתה חולה?
ניסים: (פונה ויוצא במהירות)
אחינועם: (מסתובבת) הגעת לפה כי אתה חולה? (קוראת אחריו) לאן אתה הולך?
אבא! (יוצאת אחריו)

תמונה 12. מה הנמשל

אחינועם נכנסת לבמה כמחפשת אחרי ניסים.
אחינועם: (קוראת) אבא...! (מחפשת בכיוון אחר. יוצאת)
חושך. אור. ניסים נראה במקום אחר.

ניסים: (מביט למעלה) אין שמים בתחנת הרכבת.
אם אתה שומע אותי, למרות המחיצה,
שאלה קצרה לי אליך.
אם המשל הוא זה,
שאני בורח מהבת שלי בליל שבת, בתחנת רכבת, לבד בעיר זרה,
מה הנמשל?
(פונה וצועד מספר צעדים. מביט שוב למעלה)
אתה יודע, במצבים כאלה, הייתי מתייעץ עם אשתי.
היא הייתה יודעת מה לעשות.

רעש גדול של רכבת חולפת.

תמונה 13. שיחת גזיפה

החלל הופך להיות שני רציפים שונים, ביניהם מסילת רכבת שחוצצת. ניסים עומד על רציף אחד.

ניסים: (מתבונן סביבו. מניח את המזוודה. שר חרישית)
יום שבת תשמח מאד נפשי
תתאנה לעלות לנהר קדשי
מאתמול תחזיק בקו נפשי
רעיתי דגלי בןון המשי

במהלך השיר, אחינועם נכנסת לרציף השני.
כל אחד מהם נמצא ברציף אחר, ביניהם חוצצת מסילת רכבת. בשלב זה הם לא רואים אחד את השנייה.

אחינועם: (מזמזמת את השיר)
ניסים: (מזהה אותה. מפסיק לשיר)

אחינועם: אתה שר יפה את השיר הזה.
ניסים: שרתי אותו לעצמי.
אחינועם: (מתבוננת בנקודה רחוקה) איפה אתה? (פאזזה) איפה אתה...?
ניסים: מה את רואה שם?
אחינועם: אני רואה את הים.
ניסים: ככה אבא שלי לימד אותי, כשגרנו במעברה. לבחור מה לראות. לבחור לראות את הים.
אחינועם: גם אני בוחרת מה לראות. מה חשבת לעצמך?
ניסים: שאמצא פינה להעביר בה את השבת.
אחינועם: ברחת ממני.
ניסים: התכוונת ללכת ממני.
אחינועם: אתה ברחת.
ניסים: אז רדפת אחרי.
אחינועם: הלכתי אחר כך מדאגה.
ניסים: רדפת אחרי!
אחינועם: יכולת ללכת לאיבוד.
ניסים: מה רע בזה?
אחינועם: אני אחראית עליך פה.
ניסים: אני לא ילד.
אחינועם: אתה אדם מבוגר בעיר זרה.
ניסים: אני בוחר להיות עכשיו לבד.
אחינועם: אתה לא יכול להגיד לי שהזמן שלך קצוב ולברוח ממני.
ניסים: אני לא כופה את עצמי על אף אחד.

צופר של קטר נשמע, גדול וקצר.

תמונה 14. לדבר או לא לדבר על המחלה

עם צליל הקטר, השניים מסתובבים. עכשיו הם על שני רציפים שונים, רואים אחד את השנייה.

אחינועם: הנה אתה. אל תזוז. בטח יש פה מנהרה שתביא אותי אליך.
ניסים: אל תבואי.
אחינועם: תוך דקה אני לידך.
ניסים: לא תמצאי אותי.
אחינועם: (מביטה בו. משתהה) משחקים עכשיו...?
ניסים: משחקים...
אחינועם: אין לך סיכוי, אבא.
ניסים: לא הייתי מהמר עלייך, בינתי.
אחינועם: (זזה מעט)
ניסים: (זז במקביל)
אחינועם: אני באה אליך.
ניסים: אני באה אליך.
אחינועם: תפסיק לחזור אחרי.
ניסים: תפסיק לחזור אחרי.
אחינועם: (צועדת שני צעדים, עוצרת וחוזרת על עקביה)

ניסים: (צועד שני צעדים, עוצר וחוזר על עקביו)
אחינועם: שד תחנות הרכבת בא לאכול אותך.
ניסים: שד תחנות הרכבת בא לאכול אותך.
אחינועם: אתה משחק כאילו יש לך סיכוי לשרוד אותו.
ניסים: אתה משחק כאילו יש לך סיכוי לשרוד אותו.
אחינועם: (בשטף) אתה לא יכול לשחק איתי את המשחק המטופש הזה. אתה, האיש של החישובים בכלל וחישובי הזמנים בפרט, פתאום מדבר על זמן קצוב. מיד אחרי המילים, בורח. מה זה אומר, זמן קצוב?
ניסים: לא צריך להיות גאון בשביל זה.
אחינועם: תגיד לי.
ניסים: מחלה.
אחינועם: (מתבוננת בו. משתהה) הפסדת במשחק.
ניסים: (מכה כף בכף) אח... את שובבה.
אחינועם: איבדת את החדות.
ניסים: לרגע חשבתי שאת מתעניינת בי.
אחינועם: איזו מחלה?
ניסים: זאת שגורמת לחולה לגדל ערוגות בגוף, בניגוד לרצונו.
אחינועם: איפה אתה מגדל ערוגות?
ניסים: (פורש ידיים, כמציג את גופו) פה.
אחינועם: כמה זמן?
ניסים: זה משנה?
אחינועם: כמה זמן, אבא?
ניסים: דוקטור פטרושקה, לפי השם שלה את מבינה שגדלנו יחד בצנעא, אמרה שלושה חודשים.
אחינועם: שלושה חודשים.
ניסים: עכשיו את חוזרת אחרי?
אחינועם: זה מעט.
ניסים: מצד שני, היא אמרה שבתוך חודש אצטרך להיעזר במקל הליכה. כמו שאת רואה, חודש עבר. אין מקל.
אחינועם: לפני חודש היא נתנה לך שלושה חודשים.
ניסים: לפני חודשיים.
אחינועם: לפני חודשיים.
ניסים: תפסיקי לחזור אחרי.
אחינועם: אני מעכלת בקול.
ניסים: (פונה ואוחז במזוודה)
אחינועם: עכשיו אני מבינה למה באת.
ניסים: (פונה כעומד לצאת. נעצר) גם כדי לספר לך.
אחינועם: ראית עוד רופאים? אנחנו מכירים פה רופאים, ברוננו מכיר גם בגרמניה. אני מכירה סיפורים על אנשים שנתנו להם שלושה חודשים. הם חיו שנים. מה עם טיפולים? אין בארץ טיפולים לגידולים האלה?
ניסים: (פונה כעומד לצאת)
אחינועם: למה אתה הולך, אבא?
ניסים: (עוצר) בגלל המחלה הארורה, יש לי זמן קצוב. אני לא רוצה לבוז אותך, בדיבורים על המחלה. (פונה) אל תמשיכי לרדוף אחרי, בבקשה. (צועד)

צופר של קטר נשמע, גדול ומעט ארוך יותר.

תמונה 15. על הקצוות

כשאחינועם מתחילה לשיר, ניסים נעצר.

אחינועם: (שרה) אבא,

כשאני לבד, אני נזכרת שדיך
מחבקות אותי.

אבא,

כשהפחד בא, אני נזכרת שעניך
מרגיעות אותי.

כשהחושך קר והבדידות בוערת,
כשהבוקר זר והנשמה נסערת,
אני נזכרת במה שלימדת אותי.

בכל מקום אליו תגיעי, שם,
גם אם אין בו אופק רך ואדמדם,
כשהונק הקושי ומרתיח דם,
תבחרי תמיד לראות את הים.
תבחרי תמיד לראות את הים.
אבא, תסתכל בעיניים שלי
ותראה את ההשתקפות שלך.

ניסים: שרת יפה.

אחינועם: לא שמעתי...

ניסים: (פונה אליה) שרת יפה.

אחינועם: אמרת לי ששרתי יפה. פעמיים.

ניסים: בטח כולם אומרים לך.

אחינועם: אל תדבר עכשיו. תן ליהנות מהמחמאה שלך.

פאזזה.

ניסים: את כתבת את השיר בשבילי?

אחינועם: זה שיר מתוך המחזמר החדש.

ניסים: שיר מתוך מחזמר?

אחינועם: מההצגה החדשה שלי בתיאטרון.

ניסים: את הסיפור שלך את שופכת על הבמה? במקום לדבר איתי בכל השנים האלה, את מדברת בציבור,
לאנשים זרים.

אחינועם: אני משחקת, אבא. אני מופיעה.

ניסים: איזו בוששה. אני לא יכול להסתובב איתך בווינה. (פונה ממנה)

אחינועם: אתה פה בשבילך ובשבילי. את מי מעניינים האחרים?

ניסים: זאת הייתה טעות, להגיע לכאן. (פונה ועומד לצאת)

אלומת אור מרחוק, מייצגת רכבת שמתקרבת.

צליל רכבת נשמע מרחוק, הולך ומתקרב לאט.

אחינועם באה ונעמדת על קצה הרציף, כמבחן לשיווי המשקל.

אחינועם: אבא, תסתכל עלי!
ניסים: (מסתובב אליה) תתרחקי. מגיעה רכבת, אחינועם.
אחינועם: הוא קרא בשם שלי! הוא קרא בשם שלי!
ניסים: מה את עושה?
אחינועם: לא רק אתה עומד על הקצה עם זמן קצוב. הנה, גם אני.
ניסים: לא בחרתי להיות חולה.
אחינועם: אתה הולך. אולי גם אני.
ניסים: בדברים האלה יש סדר. אני מבוגר, את צעירה. אני צריך ללכת קודם. אני אבא שלך.
אחינועם: אבא שלי. זה נשמע נעים בפה.
ניסים: החיים הם מגרש משחקים עבורך.
אחינועם: תעמוד גם אתה על קצה הרציף. תסתכן איתי.
ניסים: אני לא משחק איתך את המשחק הזה.
אחינועם: מה יש לך להפסיד?
ניסים: תמיד היה לך יותר מדי שכל ופחות מדי לב.
אחינועם: הנה אתה מדבר. הנה אתה ממשיך לנעוץ בי שיניים. אין לך מילים כדי לקרב?
ניסים: רציתי לפגוש אותך שוב, לפני שאלך. רציתי להכיר את הבן שלך.
אחינועם: הנכד שלך. קוראים לו מנחם.
ניסים: כמו השם של אבא שלי.

צליל הרכבת נשמע קרוב יותר. אלומת האור מתקרבת. השניים מביטים אליה ומחזירים מבט אחד אל השנייה.

אחינועם: מנחם נולד עם עור בהיר ותלתלים. נולד כמו אומר לעולם, אני מי שאני. אין סיבה להתנצל. אנחנו מלמדים אותו שלוש שפות. ברוננו מלמד אותו גרמנית.
אני מלמדת אותו עברית ופתגמים שלמדתי מאבא שלי בתימנית. אני מלמדת אותו שהסכים שלו עלו לארץ מתימן, במבצע שנקרא 'מרבד הקסמים'. (פונה למנחם הילד) מנחם, כשהגיע הסבא רבא מנחם לארץ, שאלו אותו, ראית פעם אווירון? לא, ענה הסבא רבא. לא פחדת לטוס?
הוא ענה, לא פחדתי. הכל כתוב בתנ"ך. "ואשא אתכם על כנפי נשרים".
אני מלמדת את מנחם שלי הרבה דברים. שאמא עובדת בתיאטרון בכל ערב. בכל ערב, מלבד ליל שבת. בכל ערבי השנה, מלבד ערב יום הכיפורים. אני מלמדת אותו שאמא נוסעת בשבת ומשתמשת בחשמל. במקביל, אמא שלו מדליקה נרות בליל שבת ואבא שלו, האשכנזי, האוסטרי, החילוני, עושה קידוש. הוא קונה ג'חנון לשבת בבוקר.
אני מלמדת את מנחם, אבא, שאני יהודיה ממוצא תימני. אם יש לי דת, היא האדם.
האדם באשר הוא, באשר מוצאו, באשר צבע העור שלו. הוא נבחן במעשיו. עשרת הדיברות הם כללים לאדם הדתי, לחילוני, לכל אדם.
אני רוצה להיות בחיים שלך, אבא. אני רוצה לעזור לך להיאבק במחלה הזאת.
ניסים: (מפשפש בכיסו. מוציא משהו עטוף בממחטה) בשביל זה באתי.
אחינועם: אני אמצא אותך. אתה שומע? (יוצאת)

אלומת האור מכסה את הבמה. צליל חזק של רכבת חולפת.

תמונה 15. אם תתקרבי

צאת השבת. המולת רכבות נשמעת.
פני הספסל לעומק הבמה. ניסים עומד ליד הספסל.

ניסים: (מביט למעלה) השבת יוצאת בזמן. לא מאחרת, לא מקדימה. תמיד בזמן.
(פותח את המזוודה. מוציא מברג ושני ברגים)
אם יש מקום בו אחינועם תמצא אותי, זאת התחנה בה המשענת של הספסל רופפת.
(ניגש לספסל. מטלטל את המשענת הרופפת)
התימני מראש העין, מתקן ספסל בווינה.
(מבריק את הברגים ורוקד)

אחינועם נכנסת.

אחינועם: הנה אתה... אתה לא יכול להתאפק...
ניסים: אלה רק שני ברגים.
אחינועם: מה רצית לתת לי?
ניסים: (מפשפש בכיסו. מוציא משהו עטוף בממחטה. נותן לאחינועם)
אחינועם: (פותחת את הממחטה) טבעת הנישואין של אמא.
ניסים: הייתי צריך לתת לך אותה לפני שבע שנים. כשהתחתנת.
ניסים: (פונה ממנה ונעמד מאחורי הספסל, בגבו לקהל. מביט לנקודה רחוקה)
אחינועם: מה אתה רואה שם?
ניסים: אני רואה את הים.
אחינועם: אבל אין שם ים, אבא.
ניסים: אני בוחר מה לראות. אם תתקרבי, תוכלי גם את.
אחינועם: (מהססת. ניגשת לניסים ומחבקת אותו)

השניים מביטים לנקודה רחוקה.

האור דועך.

סוף.